

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji zawartej w notcie debetowej nr 3240912189 z dnia 17 grudnia 2007 r. dotyczącej decyzji Komisji nr C (2007) 4645 z dnia 4 października 2007 r., znoszącej skutek sprawozdania OLAF, pomoc przyznaną z Europejskiego Funduszu Społecznego na finansowanie w formie ogólnej dotacji projektu pilotażowego realizowanego przez stronę skarżącą ⁽¹⁾, której stwierdzenia nieważności domaga się strona skarżąca w ramach sprawy T-444/07 CPME przeciwko Komisji ⁽²⁾.

W uzasadnieniu swojej skargi strona skarżąca podnosi przede wszystkim, że Komisja dopuściła się błędu, co do prawa oraz nadużycia władzy, ponieważ zaskarżona nota debetowa nie była skierowana do rzeczywistego dłużnika. Powołując się na art. 135 rozporządzenia finansowego nr 1605/2002 ⁽³⁾, utrzymuje ona, że adresatem noty debetowej powinien być podmiot ponoszący odpowiedzialność finansową w ramach rozpatrywanego projektu, który rzeczywiście pobierał subwencje ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego.

Ponadto, strona skarżąca utrzymuje, że poprzez skierowanie do niej noty debetowej naruszono jej wizerunek i wiarygodność wobec partnerów finansowych, zważywszy na zadania z zakresu interesu publicznego, jakie realizuje.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji nr C (1999) 2645 z dnia 17 sierpnia 1999 r., zmieniona decyzją nr C(2001)2144 z dnia 18 września 2001 r.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, C 37, str. 29.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 lutego 2008 r. — Hiszpania przeciwko Komisji**(Sprawa T-113/08)**

(2008/C 107/68)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: M. Muñoz Pérez)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2008/68/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. wyłączającej z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) w części będącej przedmiotem skargi oraz,
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy zaskarżonej decyzji z finansowania wspólnotowego zostały wyłączone niektóre korekty finansowe, pośród których, objęte niniejszą skargą znajdują się pomoc w zakresie produkcji oliwy z oliwek za lata gospodarcze 1998/1999, 1999/2000 i 1999/2001 o łącznej wysokości EUR 183 965 185,54 oraz płatności bezpośrednie w ramach pomocy na obszary upraw roślin uprawnych, wnioskowane w latach 2003 i 2004 o łącznej kwocie EUR 16 591 528,35

W szczególności skarga odnosi się do korekt finansowych zastosowanych w odniesieniu do pomocy do produkcji oliwy z oliwek skutkujących wyłączeniem części produkcji z roku gospodarczego 1999/2000 w Andaluzji oraz zastosowanych w stosunku do pomocy na obszary upraw roślinnych wnioskowanej w latach 2003 i 2004.

Na poparcie skargi skarżący powołuje się na:

- w odniesieniu do produkcji oliwy z oliwek:
  - naruszenie art. 8 rozporządzenia nr 1663/95 ⁽¹⁾ w zakresie w jakim działania korygujące nie były oparte na obserwacjach Komisji w zakresie oceny wyników dochodzenia lecz były ekstrapolacją wyników innych dochodzeń;
  - naruszenia art. 2 i 3 rozporządzenia nr 729/70 ⁽²⁾ w zakresie art. 2 rozporządzenia nr 1258/1999 ⁽³⁾ w zakresie w jakim zakazona decyzja stosuje je w nieodpowiednich okolicznościach, zważywszy fakt, że teoretycznie nieprawidłowości, na których opiera się Komisja uzasadniając działania korygujące są niedostateczne;
  - niedochowanie ustanowionego na mocy art. 7 ust. 4 rozporządzenia 1258/99, terminu dwudziestu czterech miesięcy poprzedzających notyfikację na piśmie wyników kontroli;
- w odniesieniu do pomocy na obszary upraw roślin uprawnych:
  - naruszenie procedury ustanowionej w art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1663/95, ponieważ dokument, którym dokonano notyfikacji państwu członkowskiemu wyników kontroli, nie formułował uzasadnienia zastosowania korekty finansowej, lub posiłkowo niedochowanie terminu dwudziestu czterech miesięcy ustanowionego mocą art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999;

- naruszenie art. 2 rozporządzenia nr 1258/1999, ponieważ zaskarżona decyzja została zastosowana w niewłaściwych okolicznościach, zważywszy fakt, że nieprawidłowości stwierdzone przez Komisję są niedostateczne;
- naruszenie art. 2 tego rozporządzenia oraz wytycznych w zakresie obliczania skutków finansowych przygotowywania decyzji o zamknięciu rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR.

- (¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1663/95 z dnia 7 lipca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 w odniesieniu do procedury rozliczania rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR (Dz.U. L 158, z 8.7.1995, s. 6).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 792/70 z dnia 12 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 94, z 28.4.1970, s. 13).
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, z 26.6.1999, s. 103).

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 14 grudnia 2007 r. w sprawie F-21/07 Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 6 marca 2008 r. przez Luigi Marcuccio

(Sprawa T-114/08 P)

(2008/C 107/69)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G. Cipressa, avvocato)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

W każdym przypadku:

- uchylenie w całości i bez wyjątku zaskarżonego postanowienia;
- stwierdzenie, że skarga w pierwszej instancji wniesiona została przez stronę wnoszącą odwołanie w terminie;
- stwierdzenie, że skarga w pierwszej instancji była całkowicie dopuszczalna.

tytułem żądania głównego:

- uznanie wszystkich żądań zawartych w skardze wniesionej w pierwszej instancji;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz wnoszącego odwołanie zwrotu wszystkich kosztów środków prawnych i honorariów poniesionych przez niego w związku z postępowaniem w pierwszej instancji oraz postępowaniem odwoławczym w niniejszej sprawie;

tytułem żądania ewentualnego:

- skierowanie niniejszej sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej, w celu wydania ponownie rozstrzygnięcia w innym składzie co do istoty sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty odwołania:

1. Całkowity brak uzasadnienia w kontekście mylnego rozróżnienia pojęcia zaistnienia zdarzenia powodującego powstanie szkody, o którym mowa w art. 288 akapit drugi (poprzednio art. 215) traktatu WE oraz pojęcia szkody;
2. Naruszenie art. 288 traktatu WE, art. 46 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, art. 90 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), zasady pewności prawa, prawa do ochrony sądowej oraz prawa do rzetelnego procesu;
3. Błędne, nieodpowiednie i nieracjonalne wykładnia i zastosowanie pojęcia daty rozpoczęcia upływu terminu czyli *dies a quo* w celu określenia rozsądnego terminu dla wniesienia skargi na podstawie art. 288 traktatu WE;
4. Całkowity brak uzasadnienia, również wobec całkowitego braku dochodzenia oraz naruszenie art. 90 regulaminu pracowniczego i odpowiednich ogólnych zasad prawa w kontekście analizy upływu terminu przedawnienia skargi na podstawie art. 288 traktatu WE;
5. Całkowity brak uzasadnienia w zakresie stwierdzonego spóźnionego wniesienia skargi na podstawie art. 288 traktatu WE przez wnoszącego odwołanie;
6. Naruszenie art. 235 i 288 traktatu WE w odniesieniu do właściwości sądu wspólnotowego w zakresie skargi o odszkodowanie oraz nieuzasadnione, arbitralne i nielogiczne odejście od odpowiedniego orzecznictwa;
7. Naruszenie zasad dotyczących rzetelnego procesu, w szczególności tych ustanowionych w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.